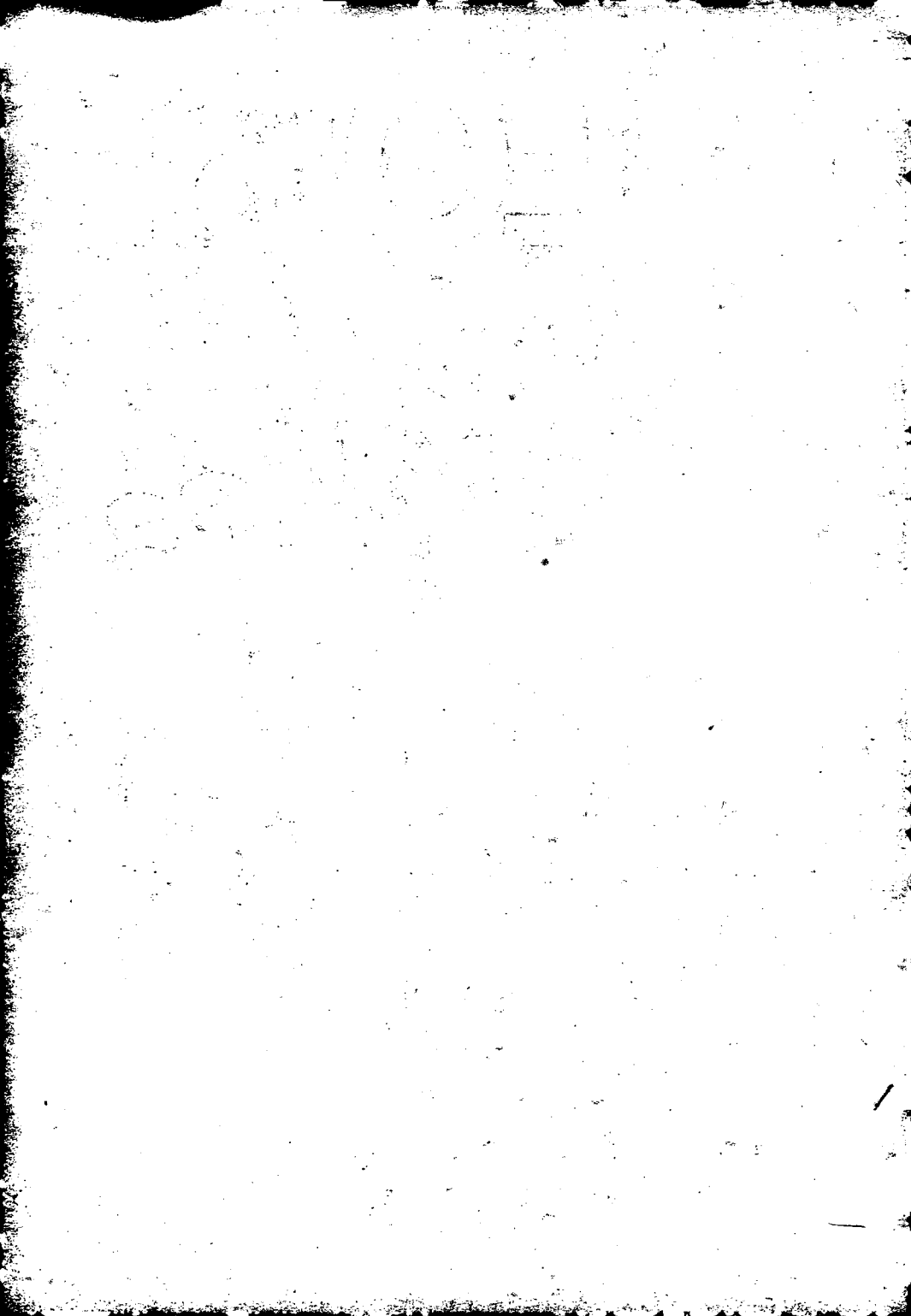

MILOST

poddání se

DEREK PRINCE

MILOST

poddání se

DEREK PRINCE

OBSAH

Úvod	3
1. Míra duchovní síly	5
2. Zapření sebe sama	6
3. Duch Kristův	8
4. Být ochoten se poddat	11
5. "Vezmi nyní svého syna..."	14
6. Nepadne-li pšeničné zrno...	19
7. Vzdát se	23

Vydání 1.

Podle anglického originálu *Grace of Yielding* vydalo v roce 1990 vydavatelství LOGOS, hospodářské zařízení Křesťanské misijní společnosti, U Pekařky 1, Praha 8.

Vydáno s vědomím autora.

Tisk PRINCO-International Praha.

Ú V O D

Cítím, že Pán chce, abych vám předal poselství na téma "milost poddání se". Nejprve chci zdůraznit, že jsou věci, kterým se jako křesťané poddávat nemáme. Nevěřím, že bychom se kdy měli poddat satanu, neboť v Písmu stojí: "Vzepřete se ďáblu a uteče od vás." Stejně tak nevěřím, že bychom se měli poddat hříchu, neboť v Řím 6 jsme nabádáni, abychom nepropůjčovali své údy za nástroj hříchu. Ale přesto existují v našich životech okolnosti a situace, které lze vyřešit pouze tak, že se naučíme poddávat.

Umění poddat se považuji za znamení vospělosti, které hledám u sebe a oceňuji u druhých. Právě nedávno jsem poslouchal mladého kazatele, jemuž Bůh velice požehnal. Je to správný mladý muž a Bůh pro něho vykonal velmi mnoho. Jenže celé jeho kázání bylo o tom, co dokáže. Všechno to bylo dobré a byla to pravda, ale já jsem tam seděl a říkal si: "Bratře, bude mě zajímat, až narazíš na hranice."

V Pánu totiž časem narazíme na hranice našich schopností. Nemluvíme o tom, co dokážeme díky tělesné zdatnosti nebo dosáhneme vzděláním, ale též o naší službě, kterou máme od Boha - i v té dospějeme Božím řízením do bodu, kde už více udělat nemůžeme. Problém mnohých lidí je v tom, že to nevidí.

To, o čem budu dnes hovořit, je něco, co se mnou Bůh dělal, a jsem si jist, že ještě bude dělat. Chci vám ukázat několik míst v Písmu a použít několik ilustrací "milosti poddání se" a její důležitosti v životě křesťana.

Derek Prince se narodil v Indii. Jeho rodiče byli Britové. Studoval řečtinu a latinu na dvou nejznámějších školách ve Velké Británii - na Eton College a na Cambridge University. V letech 1940-1949 přednášel v Cambridge na King's College antickou a moderní filozofii. Studoval také hebrejštinu a aramejštinu na univerzitě v Cambridge a na Hebrejské univerzitě v Jeruzalémě. Kromě toho ovládá mnoho moderních jazyků.

Na počátku 2. světové války sloužil v britské armádě jako ošetřovatel. Zde prožil setkání s Ježíšem Kristem, které změnilo jeho život. Sám o tom píše:

"Na základě tohoto setkání jsem dospěl ke dvěma závěrům, na nichž jsem od té doby nemusel nic měnit. Za prvé, že Ježíš Kristus je živý, za druhé, že Bible je pravdivá, závazná, moderní kniha. Tyto dva závěry změnila radikálně a trvale celý můj život."

Po skončení války zůstal v Jeruzalémě, kde ho zanechala britská armáda. Sňatkem se svou první ženou Lydií se stal otcem osmi děvčat z tamního Lydiina dětského útulku. Společně jako rodina byli při obnovení izraelského státu v roce 1948. Když pomáhali při vzdělávací osvětě v Keni, adoptovali africkou holčičku. Lydie zemřela v roce 1975. O tři roky později se Derek Prince oženil se svou nynější ženou Ruth.

Díky nenedenominačnímu a nesektářskému přístupu Dereka Prince mohou jeho vyučování přijímat lidé z mnoha různých národnostních a náboženských prostředí. Prince je mezinárodně uznáván jako jeden z hlavních vykladačů Bible současné doby. Jeho denní rozhlasové pořady "DNES S DEREKEM PRINCEM" se vysílají ve více než polovině světa a jsou překládány do tří čínských jazyků, španělštiny a ruštiny. Napsal přes 30 knih, které byly přeloženy do 20 cizích jazyků. Jeho knihy a kazety jsou v rámci programu SVĚTOVÁ SLUŽBA společnosti Derek Prince Ministries zdarma zasílány stovkám křesťanských vedoucích pracovníků v mnoha zemích světa. I nyní přes pokročilý věk (Princovi již bylo 70 let.) stále cestuje po světě a přináší zjevené Boží pravdy, modlí se za nemocné a trpící a sdílí se se svými prorockými pohledy na světové události ve světle Písma.

Mezinárodní sídlo společnosti Derek Prince Ministries je ve Fort Lauderdale na Floridě. Pobočky jsou ve Velké Británii, Kanadě, Austrálii, na Novém Zélandě a v Jižní Africe.

1. MÍRA DUCHOVNÍ SÍLY

První místo, které chci prozkoumat vzhledem k našemu tématu, je Řím 15,1: "My silní jsme povinni snášet slabosti slabých a nemít zalíbení sami v sobě."

Verš, jak věřím, vypovídá o biblickém měřítku síly. Nejde totiž o to, kolik můžete vykonat, ale spíše nakolik můžete snést slabosti druhých. Je velice uspokojující být silným ve svých vlastních schopnostech, ve své službě, ve svých vlastních zkušenostech, mít na všechno odpověď, ale to mnoho duchovní síly nevyžaduje. Duchovní sílu vyžaduje snášení slabostí druhých. Věřím proto, že mírou duchovní síly je před Bohem a podle Písma naše schopnost snášet slabosti druhých lidí. Pro mne osobně to nebylo nikdy snadné.

Uvedená skutečnost stojí v přímém protikladu k duchu tohoto věku. Tento duch říká: "Urvi, co můžeš. Ať se slabí postarají sami o sebe." V poslední době jsem hodně přemýšlel o problému umělého přerušení těhotenství, které považuji za nejstrašnější a nejodpornější zlo. Ale když o něm diskutujete s lidmi, ospravedlňují ho. Argumentují přitom, že mnoho nechtěných dětí nepříjde na svět - třeba nemanželské děti nebo děti z problémových domácností či děti nevyhovujících matek. Zabijeme je dříve, než vyjdou z lůna. Naučil jsem se ze zkušenosti, bez ohledu na to, co o tom říká Nejvyšší soud nebo kdokoli jiný, že Bůh to považuje za vraždu. Tak jsem to přijal a věřím, že je to velice jasně odhaleno v Písmu.

Chci zdůraznit jedno: jakmile začneme považovat to, co se nám hodí, za míru toho, co je správné, ocitáme se na kluzké cestě, která vede do pěkné kaše. Velmi, velmi rychle přicházejí další problémy: "A co děti, které se narodí beznadějně postižené, které nebudou nikdy schopny něčeho víc než vegetativní existence? Proč bychom měli tyto děti udržovat naživu?" V Kalifornii se projednával před soudem případ rodičů, kteří úmyslně nedávali jíst dítěti, které se narodilo beznadějně neschopné. Prostě je nechali zemřít. Když takto vyřídíme postižené, přijdou na řadu starší, mentálně nemocní atd. Jeden po druhém bude vyškrtnut ve jménu lidskosti.

Chci zdůraznit, že to není křesťanské. Nejenom proto, že umělý potrat Bůh zakázal, ale proto, že za ním stojí zcela nekřesťanský postoj. My jako křesťané slabé neodepisujeme. My je dokonce ani ne-

posíláme do institucí, kde bychom o nich už více neslyšeli ani se o ně nestarali.

Jedním z význačných znaků křesťanů v 1. století byla péče o slabé. Oni se starali o nemocné. Neodepisovali je. To udělalo na antický svět užasný dojem. Pohané nebyli s to pochopit, co přinutilo křesťany starat se o lidi, kteří neměli co nabídnout, kteří představovali pouze pasíva. Ale já jsem pochopil, že když vyškrtáme lidi, kteří představují pasíva, není to projev síly, nýbrž slabosti.

Právě tito lidé, právě ti neschopní, nepevní, slabí ve víře, jsou zkouškou naší duchovní síly. Evidentně jsme se dostali do bodu, kdy si nemůžeme dovolit žít podle vzoru tohoto věku. Jsem-li křesťan, mým hlavním motivem není beztrestně získat pro sebe co nejvíc. Mým hlavním motivem je líbit se Ježíši Kristu ve všem, co dělám. Jakmile začneme žít tak, že hledíme dělat Jemu radost, nevyhnutelně povedeme život, který se zcela odlišuje od života nevěřících. Nemusíme nastudovat velká kvanta nějakého učení - to, že budeme dělat Ježíši radost, nás samo promění.

2. ZAPŘENÍ SEBE SAMA

Apoštol Pavel říká: "Nemáme mít zalíbení v sobě samých." Víte, co jsem se naučil? Naučil jsem se, že kdykoli udělám pro Boha něco efektivního, něco, co je pro Něho přijatelné, začne to tím, že nemám zalíbení v sobě. Zjistil jsem, že to je neměnné pravidlo: pokaždé, když mám zalíbení v sobě, nedělám nic cenného pro Boha. První věcí, kterou musím udělat, je zapřít sebe sama. To ego, které je ve mně, které prosazuje stále sebe sama a říká: "Já chci, já si přeji, já cítím, já myslím, jestli chcete znát můj názor .., mně se líbí ..," to musím zapřít. Musím říci: "NE!"

V tom, co znamená zapřít sebe sama, není nic nejasného. "Zapřít" znamená "říci ne". Vaším úkolem je prostě říci "ne" sami sobě. Jestliže to neuděláte a nebo v tom nevytrváte, pak nemůžete vést křesťanský život. Nemůžete se líbit zároveň sobě a Ježíši. To je nemožné.

V Lk 9,23 Ježíš říká: "Kdo chce jít za mnou (toto je zcela univerzální), zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne."

Co uděláte nejdříve, když se rozhodnete následovat Ježíše? První krok? Co má každý udělat? Zapřít sám sebe. Nemůžete následovat

Ježíše, dokud neuděláte toto rozhodnutí. Verš dále pokračuje: "Nes každého dne svůj kříž."

Nikdy jsem neměl rád to "každého dne". Dlouhou dobu jsem verš v Lk 9 obcházel, protože jsem znal jiný verš, kde nebylo ono "každého dne". V Mt 16,24 jsou použita ta samá slova, ale bez toho "každého dne". Tehdy byla má teologie a učení zcela postaveny na zkušenosti s křížem, jež platí jednou provždy. Je to naprosto přesné a teologické. Ale ne vyčerpávající. V Lk 9,23 Ježíš vsouvá "každého dne". "Nes každého dne svůj kříž ..." Věřím, že každý den dává každému křesťanovi možnost nést svůj kříž. Jestliže tuto možnost využijete, pak máte za sebou vítězný den. Jestliže ji promarníte, pak prožijete porážku.

Ale co je vaším křížem? Od Charlese Simpsona jsem slyšel: "Váš kříž je právě tam, kde se vaše vůle křížuje s vůlí Boží." Váš kříž je věc, na které můžete zemřít. Je to místo, kde můžete položit svůj život. Když šel Ježíš na kříž, řekl: "Nikdo mi můj život nebere... Mám moc ho položit, mám moc ho vzít zpět." V tomto smyslu vám nikdo váš život nevezme. Jestliže ho dobrovolně nepoložíte, stále ho budete mít ve své moci.

Tvůj kříž, milý bratře, není tvá žena - ledaže bys měl tu možnost ji den co den buď odložit, nebo přijmout. Ne, drahá paní, není to váš manžel. Ani choroba, kterou jste si nevybrali a ze které nemůžete být uzdraveni. Váš kříž je místo, kde můžete udělat rozhodnutí přestat se líbit sám sobě.

Mohu Vám říci ze své vlastní zkušenosti, že kdykoli jsem bojoval tento vnitřní boj a udělal správné rozhodnutí, následovalo požehnání. Tehdy - a teprve tehdy - sloužit mohu. Dokud mám zalíbení v sobě, nemohu sloužit. Staré ego, které je ve mně, nemá nikomu co nabídnout. S ním se musí jednat dřív, než bude Boží služba proudit z mého života. A Ježíš nám připomíná: "Potřebujete to dělat každý den."

Vždyť mnohokrát a mnohokrát vy i já denně přicházíme přes den do situace, kde se Boží vůle a naše vůle křížují. Musíme to vidět jako Bohem nabídnutou příležitost - ne pohromu, ale příležitost. O jedné věci vás mohu ujistit - právě když kážu toto poselství, je mi jasné, že v následujících dnech budu mít spoustu příležitostí, jak vše praktikovat. Jak Bůh, tak ďábel se o to postarají. Po pravdě řečeno, dobře jsem si to rozmyslel, než jsem tohle šel kázat, protože velmi dobře vím, že z toho, co kážu, budu zkoušen.

3. DUCH KRISTŮV

Princip každodenního nesení vlastního kříže a zapření sebe sama stojí v přímém protikladu ke způsobu, jakým pracuje naše mysl. Je diametrálně odlišný od toho, jak myslí přirozený člověk. Budu to ilustrovat na několika verších z Písma. První odkaz, který uvedu, aniž bych zkoumal pozadí nebo ho analyzoval, je 1. K 1,25: "Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé."

To je přece paradox. Stojí zde, že tato slabost, jež přichází od Boha, je silnější než jakákoli síla, kterou máme my. A také že bláznovství přicházející od Boha je moudřejší než jakákoli naše moudrost.

A v jedné věci Boží slabost a bláznovství našly své plné vyjádření. Co to bylo? KRÍŽ! Ve slabosti a bláznovství kříže Bůh triumfoval nad každou silou a celou moudrostí světa. Věřím, že Bůh žádá vás a mne, abychom se tomuto druhu slabosti a bláznovství naučili.

Nikdy pro mne nebylo těžké žít v síle své osobnosti. A navíc Bůh tuto sílu žehnal a používal ji. Ale Bůh mi ukázal, že mne to dovede pouze do určitého bodu. Jestli chci, mohu se zde zastavit. Nic mne nenutí jít dál. Viděl jsem mnoho životů a služeb, které se zastavily v tomto bodě.

Nyní se podívejme na další verš, jenž se dotýká tohoto tématu - Řím 8,9: "Vy však nejste živi v těle, ale v Duchu, protože ve vás Duch Boží přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho."

Verš je podivně rozdělen. Skládá se ze dvou sdělení oddělených tečkou. Kdybych měl Bibli rozdělit do veršů, udělal bych z nich dva samostatné verše. Tak, jak je to rozděleno, mluví první polovina verše o "Duchu Božím" a druhá o "Duchu Kristově". Nechci ani na chvíli tvrdit, že je mezi těmito dvěma osobami nějaké rozdělení, ale věřím, že je rozdíl ve způsobu, kterým představují Boží povahu.

Všude v Bibli je "Duch Boží" identický s "Duchem svatým". Je to oficiální titul třetí osoby Boží - Bůh Duch - ten, kdo je jedno s Otcem a Synem a kdo mluví v první osobě jako Bůh. Např. ve Sk. 13, mluví Duch svatý k představeným církve v Antiochii a říká: "Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal." Zde máme samého Boha - Boha Ducha - používajícího zájmena "Já", mluvícího v první osobě jako Bůh. Hlavní důraz je na autoritu a moc.

Na druhé straně věřím, že "Duch Kristův" představuje Boží povahu zvláštním způsobem, tak jak se zjevila v životě Ježíše Krista.

Nemůže být oddělen od osobnosti a přirozenosti Ježíšovy. A v tomto druhu Ducha Pavel říká, že označuje právě Boží děti: "Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho."

Věřím - vlastně to vím z přímého pozorování - že je mnoho lidí, kteří byli pokřtěni v Duchu svatém, mluví jazyky, činí zázraky, avšak je na nich vidět velmi málo nebo vůbec nic z Ducha Kristova. A znamení, které ukazuje na to, že jsme Boží, není mluvení v jazycích, činnosti zázraků nebo skvělá kázání. Je to to, že MÁME DUCHA KRISTOVA. Kdybych se měl zeptat sám sebe, jaký byl Duch Kristův, musel bych říci, že to byl duch tichý, pokorný a jemný. Jistě nebyl arogantní, prosazující sebe sama ani samolibý. A věřím, že právě On označuje právě Boží děti.

Hodně se učíme nárokovat si své dědictví a brát si, co nám patří. Mnohokrát jsem kázal na toto téma a používal jsem místa jako například 3. J 2: "Milovaný, modlím se za tebe, aby se ti ve všem dobře dařilo a abys byl zdrav - tak jako se dobře daří tvé duši." Díky Bohu, věřím tomu! Ale víte co? Z Božího pohledu toho nedosáhnete tím, že budete prosazovat svá práva. Duch Kristův na svých právech nelpěl. Věřím, že prosperita, zdraví, vnitřní pokoj a pohoda duše jsou práva nového stvoření, ale mnohokrát si je nelegálně přivlastní starý člověk k uspokojení svých sobeckých zájmů.

Když dnes slyším mnohé lidi říkat: "Bratře, jen si to přivlastni," tak se ve mně cosi cuká. Slyším-li taková slova, vnitřně si představím arogantní ego, prosazující svá práva. Rád bych se vás na něco zeptal (a nemusíte odpovídat nahlas), kolik z vás si opravdu přeje žít s někým, kdo si vždy "jen dělá na to nárok"? Ačkoli všechny mé požadavky mohou být zcela zákonné, přesto jsem vnitřně unavený z toho zákonického uplatňování nároku na své dědictví v Kristu. Také mě nebaví neustále vyučovat jen o tom, jak být zdravý a jak prosperovat. Jistě, křesťané to potřebují slyšet, ale bratři a sestry, když se učíte, jak být zdravými a jak prosperovat, dosud jste duchovně neabsolvovali základní školu. Vaše síla přece není v tom, co máte, nebo co můžete předvést. Vaše síla je ve schopnosti snášet slabosti slabých.

Vždyť přeci Duch Kristův byl duch, který se svobodně poddával. Ba dokonce věřím, že v tomto ohledu nemá sobě rovného. Právě tento aspekt jeho jednání nejjasněji ukázal rozdíl mezi Ním a satanem. V Fp 2,6 se o Ježíši říká: "Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl."

Vidíte zde ten jasný, dokonalý kontrast? Ježíš měl nárok být roven Bohu. Byla to jeho božská přirozenost, jeho božské právo. On na tom nelpěl. Lucifer, který se stal satanem, neměl nárok být roven Bohu. On to však uchvátit chtěl - a padl. V tom tkví rozhodující moment - na jedné straně úsilí uchvátit, na druhé straně poddání se. Zneklidňuje mě myšlenka, nakolik je naše snažení, nárokování a prosazování výrazem Ducha Kristova a nakolik spíše něčím z druhé strany.

Jsem přesvědčen, že charismatické hnutí se bude muset s tímto problémem vyrovnat. Budeme se muset naučit rozlišovat mezi pravými a falešnými proroky, pravými a falešnými služebníky, těmi, kdo slouží Bohu v Duchu a v pravdě, a těmi, kteří takto neslouží. Rozlišujícím bodem nejsou zázraky, ale Duch Kristův: "Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho."

Víte, co si myslím o charismatickém hnutí? Věřím, že je jen intervalem mezi dvěma vlnami. Jedna vlna odchází a druhá přichází. Mezi tím je zmatek, že? Čerění, množství špíny a zčeřeného bláta, spousta nejasností, dvě síly směřující na opačné strany. Právě to je charismatické hnutí! Není to Boží poslední slovo. Věřte mi, přichází něco, co bude mít řád, disciplínu, co bude dělat Kristu čest, podporovat pokoru, bratrskou lásku, kde budou lidé považovat druhé za přednější sebe sama.

Podle mne se doba velkých Božích mužů víry a Boží moci chýlí ke konci. Říkám to bez kritického postoje ke komukoli z těch, kterým by se tak mohlo říkat. Potřebujeme si nyní uvědomit, že Bůh pracuje v různých dobách různými způsoby. On nedělá stále totéž. Někteří křesťané to nejsou připraveni přijmout. Našli metodu, která funguje, a jedou podle ní až do omrzení.

Připomínám si, co řekl Pavel mužům v Aténách ve Sk 17,30. Když mluvil o jejich modlářství, které trvalo celá staletí. Řekl: "Bůh přehlédl mžiknutím oka časy této nevědomosti." Mžiknout znamená zavřít jenom na moment oči. A tak Bůh na moment dobrovolně přehlédl tuto nevědomost.

Mnoho lidí argumentuje: "No, když mi to Bůh dovolil takhle dělat deset let, tak to tak mohu dělat i dál." Nemůžete! Bůh to mžiknutím přehlédl, ale nyní otevřel obě své oči. Dívá se přímo na to a říká: "Měl by ses změnit." A když Bůh říká: "Měl by ses změnit", pak ti radím: "ZMĚŇ SE!" Jestliže se nezměníš, Bůh si najde způsob, jak tě vyučit důrazněji.

4. BÝT OCHOTEN SE PODDAT

Podívejme se na několik příkladů poddání se. Začnu 1.Kr 3. kap. V první části této kapitoly se Bůh zjevil Šalomounovi ve snu a vyzval ho: "Žádej, co chceš!" To by mohla být dost obtížná situace, kdyby nám Bůh z ničeho nic řekl: "Co nyní chceš? Já ti to dám." Jak víte, Šalomoun nežádal ani bohatství, ani čest, ani životy svých nepřátel, ale žádal moudrost. Řekl: "Dej mi moudré a vnímavé srdce." Bůh byl potěšen touto jeho volbou a řekl: "Protože jsi žádal o toto, dám ti také jiné věci, o které jsi nežádal."

Krátce na to měl vyřešit případ dvou nevěstek, žijících spolu v jednom domě. Obě porodily dítě a měly je u sebe v posteli. Uprostřed noci došlo k tragédii - jedna děťátko zalehla a usmrtila. Ráno však nárokovaly obě nevěstky dítě živé. Takto byl tento případ přednesen před Šalomouna: dvě ženy a jedno dítě. Šalomoun případ vyslechl. Pravá matka řekla: "Je to moje dítě." "Ne, je to moje dítě." namítla druhá. "Dobrá, můžeme udělat pouze jednu věc", řekl Šalomoun, "přineste mi meč. Rozetnu dítě ve dvě a každá z vás si může vzít polovinu." Žena, jíž to dítě nepatřilo, s tím souhlasila. Ale pravá matka nechtěla vidět své dítě umírat: "Ne, dejte jí celé dítě, nechte ho žít." Šalomoun řekl: "Ona je matkou!" A jeho moudrost se stala známou po celé Izraeli.

Poučení je velice jednoduché. Jestliže to je skutečně vaše dítě, pak ho raději přenecháte té druhé ženě, než abyste ho viděli umírat. To je právě ta pravá zkouška. Mnohokrát v křesťanské službě přináší člověk něco, co je jeho, ale někdo jiný to napadá a dělá si na to nárok. A je tu spor a boj. Mohl bych nyní projít historii posledních 30 let a jmenovat jednoho člověka za druhým a případ po případu. Tehdy dochází ke skutečné zkoušce.

Jsou chvíle, kdy jsme vystaveni takovýmto zkouškám. Kladu důraz na svou službu a na svůj úspěch? Chci se proslavit? Nebo jsem připraven na to, že někdo jiný shrábne vše, na čem jsem pracoval, čeho jsem dosáhl, vše, co jsem vymodlil? To záleží na tom, zda "milujete sebe více než dítě nebo dítě více než sebe."

Když budete příště čelit takovéto situaci, budete moci posoudit opravdovost své lásky. "Jestliže jste ochotni vzdát se dítěte, pak je milujete. Žádáte-li jeho polovinu, pak je nemilujete."

Podívejme se nyní na příběh Abrahama v Gn 13. Abraham vyšel z Kaldejského Uru v poslušnosti Božího slova, ale ne v plné poslušnosti. Vidíme to ve 12. kapitole Genesis. Tam Bůh říká: "Ódejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu." Ale Abraham Boha neposlechl úplně, protože s sebou vzal navíc dvě osoby - svého otce a synovce. Neměl dovoleno vzít ani jednoho. Pokud měl s sebou svého otce, dostal se jen do půli cesty. Došel do Cháranu, který je v půli cesty mezi Urem a Kanánem. Dále se nemohl dostat, dokud jeho otec nezemřel.

Mnoho z nás jedná podobně. Bůh říká: "Vyjdi a opusť všechno. Já ti ukážu tvé dědictví." Ale my si chceme brát s sebou "tatínka". Tím může být slibná kariéra, dobře placené zaměstnání, denominační příslušnost nebo zajištěná budoucnost. Našlo by se hodně věcí. Ale v každém případě Bůh říká: "Pokud máš s sebou svého tatínka, dojdeš pouze do půli cesty." Tak tomu bylo s Abrahamem. Nemohl vstoupit do Kanánu, pokud s ním byl jeho otec. Štěpán na to poukazuje ve své řeči před Židovskou radou ve Sk 7. Řekl: "Po smrti svého otce se přestěhoval do zaslíbené země." I pak měl Abraham ještě jeden problém - svého synovce Lota. Lot se tam nikdy neměl dostat. Brzy začali Abraham i Lot prosperovat. Oba získali tolik dobytka i majetku, že už nemohli žít spolu bok po boku tak jako dosud. Mezi jejich pastýři docházelo stále ke sporům. To, co se přihodilo pak, se dočteme v Gn 13 od verše 7 : "Proto došlo k rozepři mezi pastýři stáda Abramova a pastýři stáda Lotova. Tehdy v zemi sídlili Kenánci a Perizejci. Tu řekl Abram Lotovi: 'Ať nejsou rozepře mezi mnou a tebou a mezi pastýři mými a tvými, vždyť jsme muži bratři. Zdalipak není před tebou celá země? Odděl se prosím ode mne. Dáš-li se napravo, já se dám nalevo.'"

Abraham byl starší, byl to muž, kterého Bůh povolal, byl to muž, kterému patřilo dědictví, ale on ustoupil a řekl: "Lote, vyber si. Cokoli si vybereš, to bude tvé."

"Lot se rozhlédl a spatřil celý okrsek Jordánu směrem k Soáru, že je celý zavlažován, že je jako zahrada Hospodinova, jako země egyptská. To bylo předtím, než Hospodin zničil Sodomu a Gomoru. Proto si Lot vybral celý okrsek Jordánu a odtáhl na východ. Tak se od sebe oddělili. Abram se usadil v zemi Kenánské a Lot se usadil v městech toho okrsku a stanoval až u Sodomy. Sodomští muži však byli před Hospodinem převelice hříšní a zlí."

Nyní čteme, co se stalo poté, co se Lot oddělil: "Poté, co se Lot od něho oddělil, řekl Hospodin Abramovi: 'Rozhlédni se z místa, na němž jsi, pohlédni na sever i na jih, na východ i na západ, neboť celou tu zemi, kterou vidíš, dám tobě i tvému potomstvu až na věky.'"

To bylo jeho dědictví. Ale dokud nebyl schopen se poddat, tak mu to Bůh neukázal. Takto jedná Bůh také s námi. Pokud stojíte na svém a říkáte: "Tohleto je moje, toto se nevzdám" - nevidíte, co pro vás Bůh má. Dědictví přijímá duch poddajný, ne duch který chce uchvátit. Dokud říkáte: "Tohleto je moje, ty to mít nemůžeš, to dal Bůh mně", nedostanete to, co pro vás Bůh má. Musíte se totiž poddat.

Má žena Lydie mi častokrát připomínala příhodu, která se přihodila v Palestině během 2. světové války - tedy dříve než jsme se vzali. Bydlela ve městě Ramallah, které je asi 15 km severně od Jeruzaléma. Ačkoli jejím hlavním zaměstnáním byla práce s dětmi, začalo mezi arabskými ženami ve městě probuzení. Bylo to výlučně Boží dílo, ale má žena byla nástrojem, který Bůh používal. Tyto arabské ženy přicházely neobrácené z ulice, aby byly spaseny, osvobozeny od zlých duchů a pokřtěny v Duchu svatém - vše během jednoho setkání. Práce rostla a vzkvétala - bylo to svědectví o Boží milosti.

Ale misionář, který bydlel v Jeruzalémě, začal po čase tvrdit, že to spadá do jeho kompetence. Poslal arabského kolegu a ten prohlásil: "Toto je naše práce. My jsme měli pracovníka v tomto městě dříve, než jste přišli vy." Pravda byla taková, že tento služebník nevykonal nic, co by mělo trvalou hodnotu, zatímco Lydie arabské ženy chápala a milovala a ony milovaly ji. Mohu to dosvědčit, neboť jsme se spolu o 25 let později vrátili do těch míst a když tamní obyvatelky uslyšely, že se Lydie vrátila, vyběhly a objímaly ji na ulici. Ani po tolika letech nezapomněly!

Ať je to jak chce, má žena byla konfrontována s tímto požadavkem a se silou může proti ženě. A tak řekla to, co Abraham: "Dobrá, vyber si. Jestliže ses rozhodl jít nalevo, já půjdu napravo." Misionář odpověděl: "Toto je naše práce, my si ji bereme." Lydie proto vzkázala arabským ženám: "Od nyníška nebudeme mít žádná shromáždění. Shromáždění se budou konat na tom a tom místě. Jděte tam, buďte věrné a podporujte misionářovu činnost." Avšak po jednom nebo dvou letech ta práce zcela zanikla, neboť nový pracovník, který byl vyslán ji převzít, neměl žádné skutečné povolání od Boha. Nebyla to jeho práce. Ale Lydie vybojovala své osobní vítězství, protože se poddala.

Mezitím však došlo k něčemu jinému. Během několika měsíců začali vojáci z britské a americké armády, kteří sloužili v zemích Středního východu, přicházet do toho malého domova v Ramalláhu. Přišli tam hledat Boha a křest v Duchu svatém. V příštích třech nebo čtyřech letech tak mnoho a mnoho britských a amerických vojáků nalezlo Boha a bylo pokřtěno v Duchu svatém.

V britské armádě, která byla na Středním východě, jsem tehdy sloužil i já. Byl jsem umístěn v Sudánu. Kde Sudán je - to víte - téměř ve středu Afriky. Jednou jsem potkal jakéhosi křesťanského vojáka. Řekl mi: "Jestli chceš skutečné požehnání, tak bys měl jít do malého dětského domova, který je 15 km severně od Jeruzaléma." Čekal jsem na termín dovolenky, vzal jsem si dva týdny a vydal se na cestu nahoru, či spíše dolů, po Nilu do Káhiry a odtud do Jeruzaléma. Konečně jsem dorazil do toho malého dětského domova a požehnání, které jsem obdržel, bylo větší, než jsem očekával - byla to Lydie.

Ale pointou příběhu je toto. Arabské ženy by kvůli tamním tradicím a zvykům na Středním východě nikdy nemohly přijít na místo, kde byli britští a američtí vojáci. Kdyby Lydie stále pro ně pracovala, pak by vojáci nikdy nepřišli. Avšak když se poddáme, pak jdeme kupředu. Mnoho z těch mužů, včetně mne, je dnes v plné službě po celém světě: misionáři, pastoři apod., někteří ve Spojených státech, někteří v Británii a jiní v Jižní Africe. Musíte být ochotni se vzdát. Je to nefér, je to nerozumné, je to nespravedlivé! No a co? Bůh to tak zařídil. On to má v rukou. To je víra!

5. "VEZMI NYNÍ SVÉHO SYNA ..."

Vraťme se však k Abrahamovi. V Řím 4 se mluví o jeho krocích víry. Jedna věc je mi dnes naprosto jasná - víra není nějaký nehybný stav. Neznamená to sedět v kostelní lavici a říkat: "Mám ji." Víra znamená chození, ve kterém následuje jeden krok za druhým. Abraham je nazýván otcem nás všech, kteří věříme - pokud chodíme ve šlépějích jeho víry.

Jeho víra rostla. Jestliže procházíme postupně z Gn 12 do Gn 22, vidíme, jaké v ní dělal pokroky. V kapitole 22 Abrahamova víra přichází ke svému velikému vyvrcholení. Ale to, co udělal v kapitole 22, by nikdy nemohl udělat v kapitole 12. Jeho víra došla k tomuto vy-

vrcholení, protože pokaždé, kdy Bůh řekl: "Udělej krok," on ho udělal. Vždy, když mu Bůh dal výzvu, on ji přijal. A tak byla Abrahamova víra postupně budována. V Jakubově epistoletě se říká: "Ve skutcích došla jeho víra dokonalosti." Víra se přijímá jako dar, ale roste tím, že chodíme v krocích poslušnosti.

I Abraham však byl člověk jako všichni ostatní. Také dělal chyby. Bůh mu zaslíbil potomka - dědice, který převezme jeho dědictví. Ale, jak víte, trvalo to dlouho. Ani po 12 letech nepřišel žádný potomek. Sáře bylo 78 a viděla celou situaci beznadějně. Nakonec řekla: "Máme-li mít kdy syna, měli bychom s tím něco udělat." Když jde o Boží jednání, pak jedna z nejnešťastnějších slov, která můžeme vyslovit, jsou: "Raději bychom s tím měli něco udělat."

Ať tak či onak, Abraham radu své ženy přijal (což byla chyba), a měl dítě se Sářinou služebnou Hagar. Na tom nebylo nic nemorálního. Podle tehdejších zvyků to bylo správné, morální a slušné. Ale nebyl to Boží plán. Dítě se jmenovalo Izmael a jeho potomci se počítají mezi Araby na dnešním Středním východě.

Později Sára sama porodila Izáka - dítě, které pro ni Bůh po celou dobu zamýšlel. Po čtyři tisíce let trvá napětí mezi potomky těchto dvou dětí - Izmaele a Izáka - napětí, které, jak se zdá, přichází v těchto dnech ke svému vrcholu. Ironií historie stojí nyní potomci Izmaele jako velká překážka potomkům Izáka, kteří se vracejí do svého zaslíbeného dědictví. Minulost nemůže poskytnout jasnější poučení: Je nešťastím snažit se dosáhnout Bohem daného dědictví lidskými prostředky.

Od mého přítele Charlese Simpsona jsem slyšel: "Dítětem lidské vynalézavosti je Izmael". Když se rozhodnete, že byste měli raději nějak Bohu pomoci, potom Bůh pomoz vám! Právě loni jsem cosi plánoval, a už jsem ve svých plánech došel dost daleko. Potom jsem se setkal s Bobem Mumfordem a když jsme o tom hovořili, řekl jsem: "Abych ti řekl pravdu, nemyslím si, že to udělám." Zeptal se: "Proč ne?" "Nu," odpověděl jsem, "obávám se, že by to byl Izmael." Viděl jsem, že na Boba ta poznámka zapůsobila.

O něco později, když jsme byli opět spolu, Bob se zeptal: "Mohl bys mi říci, proč jsi tehdy změnil své rozhodnutí?" "Byla to bázeň Boží", odpověděl jsem mu. A viděl jsem, že ho ta odpověď uspokojila. Mohu s upřímností prohlásit, že se snažím žít v bázni Boží. Nechci udělat nic, co by zarmoutilo Boha, co by stálo Bohu v cestě. Chci

chodit v poddanosti Pánu. A tak jsem odložil svého Izmaele do seznamu nedokončených věcí, a je tam podnes!

Největším neštětím jsou věci, o kterých si myslíme, že jsou dobré, věci, které se zdají být správné, ale které jsou výsledkem lidských pokusů dělat správnou věc. Bůh nás od nich ochraňuj! Bůh od nich ochraňuj mne! Bůh od nich ochraňuj vás! Bůh nás všechny ochraňuj, abychom nikdy nezplodili Izmaele, protože, bratři a sestry, přijde čas, kdy toho člověk lituje.

Co je tou největší zkouškou, kterou nás Bůh provádí? Je to jedno slovo, které začíná na "č": čekání! Ano! Když vám Bůh řekne, abyste vystoupili na horu, začnete ihned šplhat! Ale když vám Bůh řekne, abyste si sedli na úpatí a čekali - to už nedokážete!

Pravděpodobně nejvyspělejším charakterem v Bibli je Mojžíš. Jak vyspěl? Čtyřiceti lety na poušti. Co to z něho udělalo? Nejtíššího člověka na zemi. Mojžíš neprosazoval svá práva. Uměl ustoupit a říci: "Ať to udělá někdo jiný." Cítím se bezpečný, když mohu říci se vší upřímností: "Ať si to dítě vezme někdo jiný." Ach, cítím se tak bezpečný! Ale když jsem nervózní, napjatý a chci něco uchvátit, řítím se do nebezpečí.

Tak, a teď se vraťme do Gn 22. Ve verši 2 říká Bůh Abrahamovi: "Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Moria a tam ho obětuj jako zápalnou oběť na jedné hoře, o níž ti povím!"

Jaká byla Abrahamova odpověď? Další verš nám říká: "Za časného jitra osedlal tedy Abraham osla ..."

Na Abrahamovi vidíme jednu věc: nejenže Boha poslouchal, ale poslouchal ihned. Je to velmi nápadné. Když mu bylo řečeno, aby něco udělal, vstal brzo ráno a udělal to. Nečekal až do poledne, zvědav, zda Bůh změní svůj úmysl. Druhý den ráno Abraham vstal a vydal se se synem Izákem na třídní cestu na horu Moria.

Znáte ten příběh: vystoupili na horu a Izák řekl: "Hle, oheň a dřevo je zde. Kde je však beránek?" Nato Abraham řekl: "Můj synu, Bůh si sám vyhlédne beránka." V Žd 11 nám pisatel říká, že Abraham svolil nabídnout svého syna Bohu a zabít ho ve víře: "Počítal s tím, že Bůh je mocen vzkřísit ho z mrtvých". Když čtete pozorně 22. kapitolu Genesis, pochopíte, proč to pisatel epístoly Židům uvedl. Bylo to právě proto, že Abraham řekl mužům, které zanechal na úpatí hory: "Vystoupíme nahoru, vzdáme chválu Bohu a pak se k vám vrátíme." Chvála Pánu! On skutečně věřil, že i když do svého syna vrazí nůž, oba

dva se vrátí zpět. Dospěl až tak daleko, že byl skutečně připraven zabít zázračné dítě, které bylo jedinou nadějí pro Bohem slíbené dědictví, přičemž věřil, že Bůh ho přivede opět k životu.

Když pozdvihl nůž, připraven vrazit ho do svého syna, Boží anděl na něho zavolal z nebe a zastavil ho. Abraham viděl, že Bůh skutečně poskytl zástupnou oběť - berana, který se rohy chytil do křoví. Obětoval ho Bohu místo svého syna. Poté k němu promluvil Bůh podruhé: "Hospodinův posel zavolal pak z nebe na Abrahama podruhé: 'Přisáhl jsem při sobě (pisatel epístoly Židům uvádí, že přísáhl při sobě, protože nemohl přísáhnout při nikom větším), je výrok Hospodinův: protože jsi to učinil a neodepřel jsi mi svého jediného syna, jistotně ti požehnám a tvé potomstvo jistotně rozmnožím jako nebeské hvězdy.'" (Gn 22, 15-17)

To je podivná věc, že ano? Izák byl Božím darem Abrahamovi a Sáře. Nikdy by ho neměli, nebýt zázračného Božího zásahu. Narodil se nadpřirozeně. Přesto však právě to dítě, které jim Bůh dal, požadoval zase zpět jako zápalnou oběť.

Díky knize, kterou jsem psal a která není částí tohoto poselství, jsem hodně přemýšlel o Abrahamovi na jeho cestě na horu Moria. Snažil jsem se sám vmyslit do této situace a představit si, o čem během té třídní cesty uvažoval a přemýšlel.

Proč by Bůh měl chtít Izáka? Nedal nám ho snad sám? Není právě on tím zaslíbeným? Není on tím jediným způsobem, jak přijmeme Bohem dané dědictví? Což jsme jej nenásledovali? Což jsme jej neposlušali? Proč by tedy požadoval Izáka?

Nevím, zdali takto přemýšlel nebo mluvil. Ale když potom přišel na místo, kde byl ochoten udělat, co Bůh přikázal, Bůh promluvil a řekl: "Dobrá, nyní znám tvé srdce. Od tohoto času ti, Abrahame, požehnám, jak jsi ještě nikdy požehnan nebyl. A rozmnožím tvé potomstvo." Co bylo jeho potomstvem? Izák. Vidíte to poučení? Kdyby na Izákovi lpěl, vše, co by měl, by byl Izák. Když se však Izáka vzdal, vrátil se mu rozmnožen více, než byl schopen spočítat.

Všiml jsem si, že toto se děje, když nám dá Bůh nějaký speciální dar, něco nám samotným. Je to od Boha. Je to vzácné. Je to jedinečné. Je to zázračné. Ale jednoho dne Bůh řekne: "Chci to, dej mi to zpět. Zabij to. Polož to na oltář." V tomto bodě buď půjdete ve stopách Abrahama, nebo ztratíte Boží požehnání.

Musím říci, že jsem viděl mnoho služebníků Páně, kteří udělali tragickou chybu, že lpěli na Izákovi - a vše, co jim zůstalo, byl Izák.

To je ta největší zkouška, která přichází na každého Božího služebníka: Jsi ochoten položit svou službu na oltář?

Při pohledu zpět vidím, jak jsem sám čelil této zkoušce. Mnoho z vás ví, jak jsem se zapojil do služby osvobozování a byl s ní veřejně ztotožněn v celé zemi. Mohu opakovat Pavlova slova a říci, že jsem bojoval se šelmami pro pravdu osvobození. Bojoval jsem fyzicky, bojoval jsem duchovně, bojoval jsem na modlitbě, bojoval jsem v postu.

Ale pak přišel čas, kdy mě Bůh spojil s třemi jinými muži, kteří byli známi po celé zemi svou službou vyučování. Sám Bůh nás uvedl do vztahu vzájemné vazby a poddanosti. Bylo to svrchované Boží jednání s každým z nás a se všemi dohromady - ne něco, co bychom plánovali nebo očekávali nebo tomu i jen doopravdy rozuměli. V tom smyslu mohu říci, že to neslo známky Izáka a ne Izmaele.

Brzy jsem si však uvědomil, že má tehdejší služba osvobozování je začleněna do závazku, který jsem měl ke svým bratrům. Musí jim být podřízena. Po mnohém zpytování srdce jsem konečně řekl: "Bratři, jestli si myslíte, že má služba osvobozování je nebiblická nebo špatná a máte k ní výhrady, nebudu ji vykonávat." Myslíte si, že to nic nestálo? Ale stálo!

Avšak dnes chválím Boha za výsledky, které z toho vyplynuly. Předně, bratři mě nikdy nepožádali, abych se osvobozování vzdal. Naopak, podporovali a posilovali mne. Když jsem byl veřejně napaden, stáli při mně - často za cenu své vlastní reputace.

Ale především se odehrálo něco ve službě osvobozování po celé zemi, něco, čeho bych svým úsilím nikdy nedosáhl. Když jsem Bohu dal svého Izáka, On ho znásobil. Dnes je služba osvobozování zavedena téměř v každém kraji Spojených států. Mohu jít téměř kamkoli a kázat osvobození. Setkám se s kvalifikovanými, zasvěcenými Božími muži, kteří tuto práci budou konat. Po pravdě řečeno, už jen zřídka musím osobně sloužit osvobozením. Bůh vzbudil armádu ochotných a velice schopných mužů. Ale věřte mi, před 10 lety tomu tak nebylo! Když se dnes dívám zpět, děkuji Bohu, že jsem byl ochoten dát Mu svého Izáka nechat Ho, aby jej znásobil. Věřím, že kdybych byl na Izákovi lpěl, byl bych zanechán jen se svou službou, izolován od Těla Kristova a od hlavního Božího záměru.

Podívejme se teď do J 12,24 na Ježíšova slova: "Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek."

Vždy jsem to aplikoval na Kristovu smrt, a není pochyb o tom, že tomu tak je. Ježíš byl pšeničným zrnem. Byl ochoten položit svůj život. Padl do země, byl pohřben a z jeho smrti, pohřbu a vzkříšení vzešlo mnohé ovoce. Ale zrovna nedávno, jak jsem tak promýšlel verše, o kterých dnes mluvím, začal jsem vidět sebe a své spoluvěřící, jak každý z nás držíme malé zrnko, jež Bůh do naší ruky umístil: svůj dar, svou službu, svůj talent, něco cenného, protože ti to dal Bůh.

Ríkáš: "To je moje, mohu to dělat, vím, jak vyhánět démony, mohu se modlit za nemocné a oni padají k zemi, bratře. Mám slovo poznání." Je to tak krásné, držet to ve své ruce, cítit to tam a říkat: "Je to mé." Ale Bůh říká: "Jestli na tom budeš lpět, bude to vše, co budeš mít ... jen jedno zrnko." Můžeš tomu dát své jméno, svou nálepku, tvrdit, že je to tvé, ale nikdy nezískáš víc.

Jaká je alternativa? Vzdej se toho! Pusť to! "To mi chceš říct, že se mám vzdát své služby? Svého talentu? Svého daru?" Ano, vzdej se toho! Nech to padnout do země, ať je to pohřbeno a ztraceno a ať ti to sejde z očí. Potom to už nebudeš vlastnit. Ale něco ti řeknu: Bůh za to převezme zodpovědnost. A Bůh slibuje ovoce.

Mnoho z nás bude stát před touto volbou. Chci propagovat sám sebe? Chci si zajistit pověst? Chci budovat svou službu, svou misi, svůj tábor, své mládežnické centrum, své osvobozovací centrum? Zajímá mě fakt, že je to moje? Anebo jsem-li nespravedlivě napaden a je-li mi upíráno mé vlastnictví, jsem ochoten říci nepravé matce, "vezmi si to?" Miluji onu věc nebo miluji sebe? To je skutečně otázka na tělo. Ať ti Bůh dal cokoli, věřím, že přijde čas, kdy tě požádá, aby ses toho vzdal. Pustil to. Nechal to padnout.

Věřím, že někteří z vás toto poselství přijímají. Cítím tu vnitřní odezvu v Duchu. Chvála Bohu, máte radost, že jste se toho vzdali. Já mám též radost, že jsem se některých věcí vzdal. Kdybych s nimi byl šel dál, byly by mne stáhly k zemi.

6. JESTLIŽE PŠENIČNÉ ZRNO ...

Většina kazatelů je na roztrhání. Já jsem plně vytížen, ale na roztrhání nejsem. Věděli jste, že to není duchovní, být na roztrhání? Na lidi to může dělat dojem, ale duchovní to není. Bůh tě stvořil jen

jako jednu osobu a ty nikdy nezvládneš uspokojivě práci, která je pro dva, bez ohledu na to, jak se budeš snažit.

Četl jsem krátký článek od Jamie Buckingham, který vyšel v jeho sborovém bulletinu. Píše v něm o svém rozhodnutí vzdát se úkolů "naléhavých", aby mohl dělat "důležitě". Většina kazatelů je tak zavalena těmi naléhavými, že se vůbec nedostanou k důležitým. Jedna z nejpotřebnějších modliteb v Bibli je v Ž 90: "Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce." "Nauč mne využívat čas." To je jedna z věcí, která mi na Ježíši imponují nejvíc. Nikdy nebyl nervózní. Nikdy nespíchal. Nikdy nebyl na roztrhání. Když se děláme nepostradatelnými, v podstatě tím prosazujeme své ego. Většina lidí v jádru nechce, aby byli postradatelní. Co se mne týče, můj největší triumf je tehdy, když to lze udělat beze mne. Tehdy mám úspěch.

Řeknu vám ještě jeden malý příběh. Je pravdivý. Je však natolik osobní, že musím být velice opatrný. Ale jeho důsledky mají vliv na můj život až podnes. V červnu 1971 jsem odjel do Seattlu ve státě Washington, abych se zde zúčastnil jistého společného duchovního cvičení pro kazatele. Byl tam Don Basham, Bob Mumford, Charles Simpson, Larry Christenson, Ralph Wilkerson, David DuPlessis, Dennis Bennet, Ern Baxter a mnoho jiných charismatických učitelů známých po celé zemi. Setkání trvalo asi pět dnů. Každé dopoledne a většinou i odpoledne jsme byli shromážděni ve společenství. Byl to doopravdy zážitek. Jeden a půl dne jsme strávili hovorem o démonech. Dva dny jsme strávili rozmlouváním o křtu ve vodě. Když si vyjasníte tyto dvě překážky, je to krok dopředu!

Ale dopravit tolik učitelů na vzdálený severozápadní cíp Spojených států bylo velmi nákladné. Oni neměli navíc žádné finanční fondy, ze kterých by mohli čerpat. A tak organizátoři konference řekli: "Bratři, nic vám neslibujeme, ale pokusíme se vám opatřit peníze na jízdné." Za tímto účelem uspořádali každý večer v týdnu veřejné bohoslužby na pěti strategicky umístěných kazatelských místech v Seattlu a v okolí. A na každé místo vypustili vždy večer dva nebo tři kazatele. Každé z těchto míst bylo zaplněné ještě před tím, než shromáždění začalo. A reakce shromážděných byla ohromná.

Když toto cvičení skončilo, zůstal jsem v Seattlu, abych zde přes víkend sloužil v jednom sboru Assembly of God. Tak jsem měl možnost slyšet, co o evangelizacích říkají místní kazatelé. Jelikož jsem dříve vedl jako pastor jeden sbor v Seattlu, mnoho z nich jsem znal, a věděl jsem, že vyjadřují své opravdové mínění. V zásadě jejich

komentáře odpovídaly tomuto: "Co se pamatujeme, ještě žádná shromáždění neměla na město Seattle takový vliv jako tato." Ale z lidského hlediska bylo komické, že nebyla organizována proto, aby měla vliv na město Seattle. Byla organizována proto, aby se opatřilo jízdné pro kazatele. Taková je holá pravda!

V pondělí dopoledne jsem už seděl v letadle letícím ze Seattlu do Atlanty, kde jsem měl mít další shromáždění. Letadlo je jedním z nejlepších míst na přemýšlení. Telefon k vám nepronikne, lidé vás neobtěžují, jen si tak sedíte ve svém sedadle, sám se svými myšlenkami. Jen tak jsem seděl a začal jsem si říkat: "Není to divné? Shromáždění, o kterých se neplánovalo, že udělají průlom ve městě, udělala větší průlom než ta, o kterých se to plánovalo." V tom momentě ke mně začal hovořit Pán, velice jasně, ne slyšitelně, ale tiše a velmi určitě. "Teď mi řekni jednu věc. S kým jsem měl více potíží - s Jonášem nebo s Ninive?" Na chvíli jsem se zamyslel a pak jsem řekl: "Pane, když jsi napravil Jonáše, neměl jsi s Ninive žádné problémy." A On řekl: "A když napravím kazatele, nebudu mít žádné problémy s lidmi!"

Víte, já ten příběh vyprávět mohu, protože jsem také kazatelem. Pán neřekl: "Když napravím ostatní kazatele..." On řekl: "Když napravím kazatele ..." Byl jsem také zahrnut mezi ostatní a uvědomil jsem si to.

Když jsem dorazil do Atlanty, Pán mne vedl dále tímto směrem. Má shromáždění se tam konala v hotelu. Mezi dvěma z nich jsem odpočíval na posteli v jednom z pokojů a má mysl byla více méně prázdná. Zjistil jsem, že když naše mysl není příliš aktivní, Bůh může snadněji získat naši pozornost. Jak jsem tam tak ležel, přicházela mi na mysl řada slov - mnohá z nich byla místní jména. Byla tak jasná a živá, jako kdyby byla vytištěna na papíře před mýma očima. Toto jsou ta slova: "Z Kerítu do Sarepty, ze Sarepty na Karmel, z Karmelu na Chóreb a z Chórebu do mnohých životů." Znal jsem natolik Bibli, že jsem si okamžitě uvědomil, že tato slova jsou popisem životní dráhy proroka Elijáše a že ty názvy míst představují jednotlivé kroky v jeho službě, tak jak následovaly po sobě: Keríb, Sarepta, Karmel, Chóreb. Poté jsem začal ve své mysli doplňovat detaily a velmi jasně jsem viděl, že skutečné vyvrcholení Elijášovy veřejné služby bylo na hoře Karmel. Tam k sobě svolal celý Izrael. Tam vyzval 850 falešných proroků. Tam přivolal oheň z nebe. Tam viděl všechny Izraelce, jak padli na tvář a křičeli: "Jen Hospodin je Bůh." Jestli kdy prožil nějaký člověk osobní, individuální triumf, pak to byl Eliáš na hoře Karmel.

Ale pak mi Pán ukázal, že za několik dní nato utíkal Elijáš pryč před Jezábel, ženou a čarodějnici, a žádal Boha, aby si vzal jeho život. Tak krátký a nestálý byl jeho triumf na Karmelu!

Další myšlenka, která přišla, byla tato: kdyby Bůh na Elijášovu žádost odpověděl a v tomto okamžiku si vzal jeho život, Elijáš by odešel od nedokončeného úkolu a bez duchovního nástupce. Nebyl by nikdo, kdo by v jeho práci pokračoval a dokončil ji. Avšak když nakonec došel do Chóreb a stál tváří v tvář Bohu a slyšel Boží plán, byl to plán velmi odlišný od plánu Elijášova.

Bůh řekl: "Elijáši, co zde děláš?" On odpověděl: "Velice jsem horlil pro Hospodina ..." a pokračoval ve výčtu svých aktivit a úspěchů. Bůh mu na to bez obalu řekl: "Vím to, Elijáši, ale co děláš zde?"

"A když Elijáš vypočítal, co všechno dělal, Pán mu řekl, co chce, aby udělal dále. Řekl: "Chci, abys pomazal tři muže: Elišu za proroka místo tebe, Chazaela za krále nad Aramem (Sýrií) a Jehúa za krále nad Izraelem." Jestliže budete číst následující kapitoly v První Královské, zjistíte, že tito tři muži, kteří byli předmětem tohoto rozhovoru mezi Bohem a Elijášem na hoře Chórebu, dokončili každou úlohu, kterou dal Bůh Elijášovi. Nakonec zde nebylo nic nedodělaného. Elijáš sám nemohl práci dokončit, ale mohl najít své nástupce a předat to jim.

Když vše probíhalo v mé mysli, uvědomil jsem si, že Bůh ke mně velice osobně mluví. Ukazoval mi, že mám dvě možnosti. První možností bylo nadále dělat svou vlastní práci, pokračovat ve své službě, používat víru a moc, kterou mi Bůh dal, jak nejvíc jsem byl schopen. Tak bych mohl dosáhnout jistého vlastního úspěchu. Ale skončil bych bez nástupce a z mé služby by nezůstalo žádné trvalé ovoce. Jako druhou možnost mi Bůh ukazoval toto: Nehleď jen na sebe, nepropaguj svou vlastní službu, nezasazuj se jen o svou věc - investuj do životů druhých: Nech je převzít své pověření a pokračovat v tom, co musíš opustit. Dovol, ať jsou úspěšnější, než ty sám.

Vždy jsem byl v jistém smyslu úspěšnou osobou. Neříkám to, abych se chlubil, ale od svých 12 let jsem byl vůdčí osobností, předsedou studentské samosprávy, uznávaným vědeckým pracovníkem, nejmladším členem správní rady koleje a tak dále. V mé mysli je proto už hluboce zakořeněno očekávat, že budu úspěšný. Ale Bůh mi ukázal, že existuje ještě vyšší měřítko úspěchu. Nech pšeničné zrníčko, jež držíš ve své ruce, padnout na zem a zemřít. A Bůh se o další již postará.

A tak vám dnes říkám, že jsem pravděpodobně tím nejsvobodnějším člověkem mezi Vámi, protože jsem se vzdal všeho a Boha jsem pustil k dílu. Už se nestarám, jestli ještě někdy vyženu nějakého démona. Pokud to Bůh po mně nebude chtít, ani v nejmenším mi to nebude vadit. Nezáleží mi také na tom, zda ještě někdy povedu nějaký seminář či napíši nějakou knihu. Jestliže to Bůh povede tak, že zmizím z očí veřejnosti, já s tím budu spokojený, pokud jsem investoval to, co mám, tam, kde to bude užitečné. Dokonce ani nevím, kolik mám, nemusím to vědět. Ale co mám, to jsem ochoten dát. Jsem ochoten nechat to padnout. A proto jsem dnes velmi, velmi šťastný. Jsem opravdu svobodný. Víím, co je to svobodně jednat, víím, co je to svobodu kázat, ale nejlepší je BÝT SVOBODEN. A dnes mohu před Bohem se vši upřímností vyznat: "Jsem svobodný!"

7. VZDÁT SE

Na závěr ještě pár slov. Nedávno jsem byl zaujat slovem "tajemství", tak jak je použito na různých místech v Bibli.

Například 1. K 2,7 Pavel říká: "Ale mluvíme moudrost Boží, ukrytou v tajemství..." Podle jiného překladu též: "... tajnou a skrytou moudrost Boží..." Takže zde máme tajnou moudrost Boží. Něco, co je skryto před většinou lidí. Co se mne týče, mám hlubokou touhu tuto tajnou, skrytou moudrost získat!

V Ž 51,8 David říká: "Hle, ty máš zalíbení v pravdě ve vnitřních věcech, nadto jsi mi zjevil skrytou moudrost."

Všimněte si výrazu "skrytá moudrost". Pavel se zřejmě v 1. K 2,7 odvolal na tuto moudrost, která je skrytá v tajemství. Pro mne je zde něco zvláště atraktivního - tajemství, tajná moudrost, tajné poznání. Ale je zde jedna podmínka, kterou musíme splnit. Jestliže je věc tajná, skrytá - pak není vidět. A když chceme na tomto tajemném místě přebývat a tuto tajnou moudrost nalézt, my sami musíme být ochotni nebyt vidět. Naše osobnost, naše pověst a naše ego tomu budou stát v cestě. Budeme se jich muset vzdát - nechat je padnout do země a zemřít.

Zamysleme se na chvíli nad Ježíšovým životem. Od doby svého vtělení jako člověk strávil přibližně 30 let dokonalým rodinným životem, tři a půl roku veřejnou službou a téměř 2000 let přímluvou.

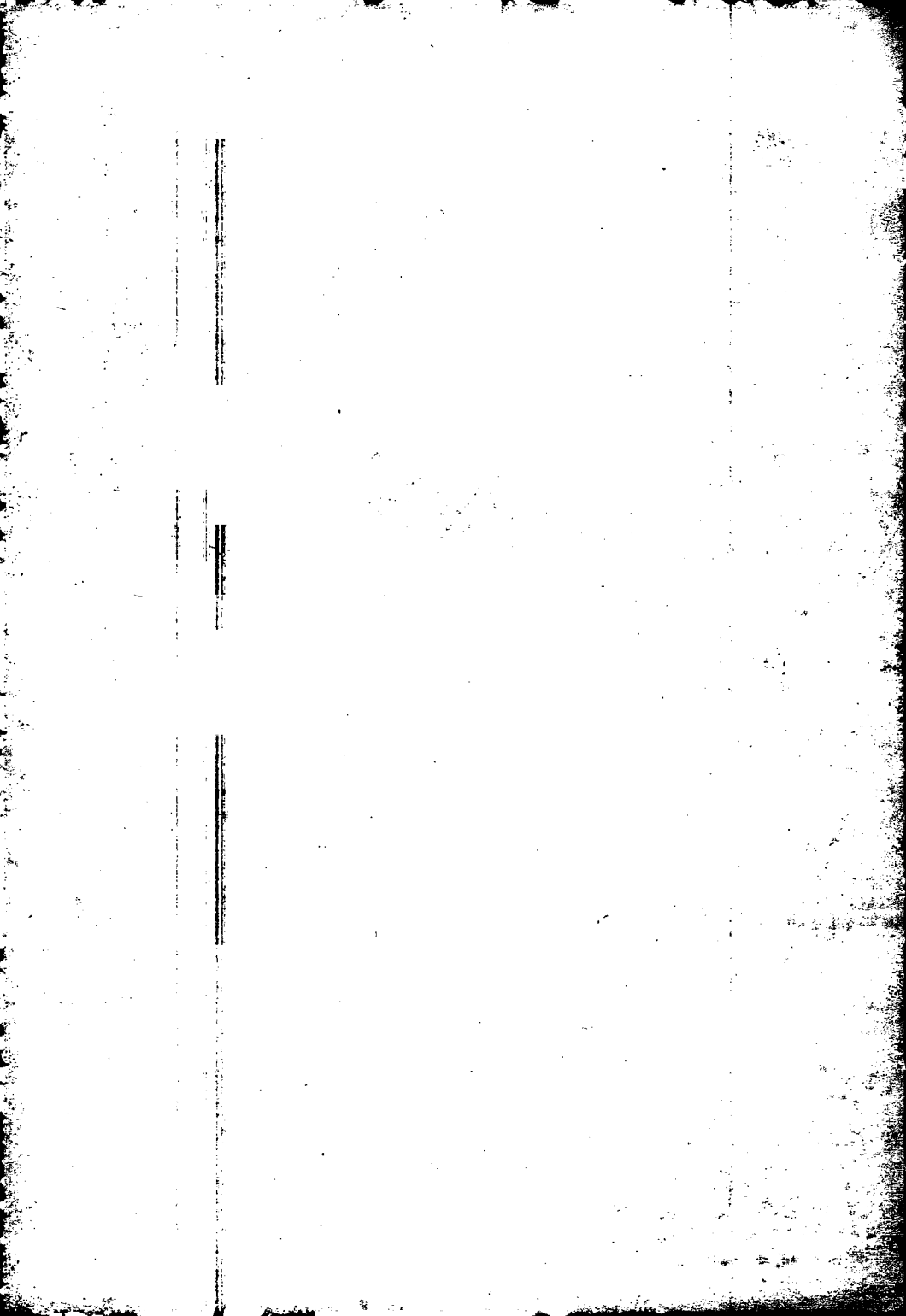
Jste připraveni na takovéto rozdělení života? Chcete mít skutečný vliv? Lidé, kteří vládou světu pro Boha, jsou přímluvci - a většina z nich není veřejně vůbec známa. Jste ochotni sejít z očí?

Kde byl Ježíš naposledy zjeven očím světa? Na kříži. Když se poté znovu objevil na zemi, jak se objevil? Ve službě svých učedníků. Padl do země, zemřel, a pak přišlo ovoce. Jste ochotni to udělat? Jsem ochoten to udělat? Lpíte na svém Izákovi? "Bože, ty jsi mi to dal," říkáte "je to mé." Bůh říká: "Vrať to zpět. Polož to na oltář. Vezmi nůž." Bůh říká: "Jestliže mi to dáš tak, jak já chci a kdy chci, kdy se mi to hodí, já to požehnám a rozmnožím víc, než to můžeš pochopit nebo postihnout."

Před několika lety jsem Pánu řekl, že již nebudu dělat náboženské přednášky, pokud se tomu budu moci vyhnout, že když budu kázat o nějaké věci, dám též lidem možnost na základě kázané pravdy jednat. Cítím, že dnes vám toto dlužím. Nechci na nikoho vykonávat nátlak, ale předpokládám, že mezi čtenáři této knížky je více takových, kteří lpí na svém Izákovi: "To je mé, Bože. Já to postavil, já to založil." Možná, že vaším Izákem je doopravdy vaše dítě, na kterém lpíte. Bůh říká: "Vzdáš se ho a přenecháš ho mně?" nebo to může být nějaký dar, nějaká služba nebo nějaká zvláštní situace. Jestliže při čtení této knihy Bůh skutečně mluvil k vašemu srdci, a v žádném jiném případě, chtěl bych vám dát příležitost přinést svého Izáka a položit ho na oltář. Jestliže Bůh mluvil k vašemu srdci, skloňte se v modlitbě a dejte svého Izáka Bohu.

Bože, jsem si jist, že jsou zde ti, kteří jsou nešťastní, popudliví, nervózní, protože uplatňují své nároky a prosazují svou vůli v něčem, co tys jim dal. Může to být služba, může to být dar, může to být situace nebo osoba. Pane, modlím se, abys svým Duchem svatým dal těmto lidem milost, aby to opustili, aby tohoto Izáka přinesli, předali Ti ho a svěřili Ti následky.

Ve jménu Pána Ježíše, AMEN.

Již vyšlo:

Yonggi Cho: Modlitba: klíč k probuzení

Wolfhard Margies: Přemožen Boží dobrotou

Derek Prince: Desátky - smí člověk Boha okrádat?

Připravujeme:

Wolfhard Margies: Jak jednat s poraženým nepřítelem

Kenneth Hagin: Jak můžeš být veden Božím Duchem

Lydia Prince: Setkání v Jeruzalémě

Chvály (zpěvník)

Jiří Dohnal: Pastorce Jobových přátel

Kenneth Hagin: Autorita věřícího